

Първъ поводъ къмъ въоръжено възстание билъ подаденъ, както смъ видѣли, отъ опитванието на кралътъ да парализира отъ самото начало, дѣятелноетѣта на националното събрание, очевидно е че този опитъ билъ направенъ отъ приятелитъ на стария порядкъ, а не отъ народнитъ агитатори и не отъ революционнитъ фанатици. Сега ний пакъ ся срещаме съ същъ таквъ фактъ. Въ течението на 1789 и 1790 г., республикански стремления не ся забѣлжвали нито въ народътъ, нито въ образованното общество, нито въ националното събрание, нито въ якобинския клубъ. Народътъ искалъ само унищожението на феодалнитъ повинности, а къмъ въпросътъ на по високата политика, оставалъ си съвършено равнодушенъ, като ся надвѣялъ въ това отношение на възлюбленитъ си представители и законодатели. Образованното общество и националното събрание ся състояли изъ чисти роялисти, които обожавали стария порядкъ, и изъ конституционалисти, които разигравали различни вариаций, много или малко смѣли, на една основна тѣма отъ английското самоуправление. Якобинцитъ сами наричали клубътъ си — общество отъ приятели на конституцията, и не можали да търпятъ на трибуната си, нито една дума прогивъ монархическото начало. Необходимостѣта на кралската властъ, за всичкитъ сериозни общественни дѣатели на онова време, съставлявала неирисковенъ догматъ на политическото въроисповѣдание. Мисълѣта, че республиканското управление е полезно само за отдални градове и малки области, намѣрвала ся